

FILMOTECA PER A LES ESCOLES

SETEMBRE 2017 – JUNY 2018

FilmoTeca
de Catalunya

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

FILMOTECA PER A LES ESCOLES

CICLE MITJÀ I CICLE SUPERIOR DE PRIMÀRIA

Material didàctic del programa "EL NEN I EL MÓN" elaborat per

#FilmotecaEscoles

MODiband
Projectes culturals

SUMARI

0. Presentació -----	pàgina 3
1. Continguts curriculars -----	pàgina 4
2. El cinema -----	pàgina 5
2.1. Definició de cinema -----	pàgina 5
2.2. Els gèneres cinematogràfics -----	pàgina 5
2.3. El cinema d'animació -----	pàgina 6
3. La pel·lícula "El nen i el món" -----	pàgina 7
3.1. Fitxa tècnica i sinopsi -----	pàgina 7
3.2. Els personatges -----	pàgina 7
3.3. Aspectes tècnics i de realització -----	pàgina 8
3.4. Elements temàtics i punts de reflexió -----	pàgina 11
4. Proposta d'activitats -----	pàgina 14

0. Presentació

Aquesta guia didàctica acompanya la sessió de cinema per a Cicle mitjà i superior de primària *El nen i el món*, la qual forma part del programa Filmoteca per a les escoles 2017-2018.

La guia conté els següents apartats:

- **Un primer bloc introductori sobre el cinema i l'animació**, en el qual es proposa una definició de cinema i dels gèneres cinematogràfics, així com una presentació del que és el cinema d'animació i les seves diferents tipologies.
- **Un segon bloc informatiu sobre la pel·lícula *El nen i el món***, que aprofundeix en els aspectes tècnics del film, en els seus continguts temàtics i en els valors que promou. En aquest apartat també s'inclouen algunes propostes de reflexió per treballar a l'aula.
- **Un darrer bloc d'activitats per fer a l'aula**, que inclou exercicis relacionats amb el mitjà cinematogràfic i la pel·lícula que es presenta, i que es poden realitzar amb l'alumnat abans i/o després de la projecció.

Els **objectius pedagògics** de la sessió *El nen i el món* i d'aquesta guia pedagògica que l'acompanya són:

- Descobrir el cinema com a eina per a construir històries i per explicar i difondre idees, emocions i valors.
- Potenciar l'educació i la cultura cinematogràfica de l'alumnat per a què sigui capaç de comprendre i analitzar críticament els missatges audiovisuals.
- Fomentar l'aprenentatge del llenguatge cinematogràfic, la identificació dels seus codis i la comprensió del seu valor expressiu.
- Oferir als nens i nenes uns coneixements bàsics sobre el cinema d'animació i, més en concret, sobre els processos de realització de dibuixos animats.

1. CONTINGUTS CURRICULARS

Els continguts curriculars que es treballen amb aquesta activitat, englobant l'assistència a la Filmoteca de Catalunya més les activitats proposades en aquesta guia didàctica són:

1. **Competència comunicativa lingüística i audiovisual.** És la capacitat d'expressar, interpretar i comunicar conceptes, pensaments, fets i opinions, oralment i per escrit, fent servir diferents suports i formats (escrit, audiovisual, gràfic...)
2. **Competència artística i cultural.** És el coneixement, la comprensió i la valoració crítica de diferents manifestacions culturals i artístiques, tradicionals o no, que s'utilitzen com a font d'enriquiment i gaudi. També inclou la capacitat de crear produccions artístiques pròpies o expressar experiències i emocions a través de diferents mitjans artístics
3. **Competència social i ciutadana.** És la capacitat per comprendre la realitat social en què es viu, afrontar la convivència i els conflictes emprant el judici ètic que es basa en els valors i pràctiques democràtiques i exercir la ciutadania, actuant amb criteri propi i sentit crític, contribuint a la construcció de la pau i la democràcia i mantenint una actitud constructiva, solidària i responsable davant el compliment dels drets i obligacions cívics.
4. **Competència d'autonomia, iniciativa personal i emprenedoria.** És l'adquisició de la consciència i l'aplicació d'un conjunt de valors i actituds personals interrelacionades, com la responsabilitat, la perseverança, el coneixement de si mateix i l'autoestima, la creativitat, l'autocrítica, el control emocional, la capacitat d'elegir, d'imaginar projectes i de convertir les idees en les accions, d'aprendre de les errades, d'assumir riscos i de treballar en equip.

2. El cinema

2.1. Definició de cinema

Al llarg de la història, l'ésser humà ha sentit la inquietud de deixar testimoni de la seva existència, de conservar imatges, persones i moments. En altres èpoques es va utilitzar per fer-ho la pintura i l'escultura, però el desenvolupament de nous invents gràcies a la ciència va aportar noves possibilitats de representar les persones i el seu entorn. Un d'aquests nous invents és el cinema, també anomenat setè art.

La paraula cinema és una abreviatura del terme cinematografia, format a partir de dues paraules gregues: *kiné*, que significa moviment, i *grafos*, que vol dir grafia. La paraula cinematografia i, per extensió, el terme cinema, remet al concepte de grafia (o, en aquest cas, imatge) en moviment. El sentit etimològic del terme ens és útil per entendre la definició del cinema com a tècnica, que no és altre que la projecció successiva i de forma ràpida de fotogrames, de manera que aquests són percebuts com a imatge en moviment. Els fotogrames són fotografies realitzades amb una càmera cinematogràfica o d'enregistrament audiovisual i, per tant imatges estàtiques. Si aquestes, en ser projectades de manera ràpida i successiva, generen en el receptor la il·lusió de moviment, és gràcies al processament que el cervell fa dels senyals elèctrics que li arriben de la retina a través del nervi òptic.

El cinema és també un art i un bé cultural, un producte de consum, un mitjà de comunicació i una eina documental.

* El cinema, igual que altres **formes artístiques** com ara la dansa, la música o la literatura, vehicula la necessitat de l'ésser humà d'expressar-se d'una manera creativa, d'utilitzar elements de caràcter simbòlic per incidir en el pensament i en les emocions, conformant així el que anomenem cultura.

* El cinema com a **forma d'entreteniment i espectacle** és un producte de consum vinculat a una indústria.

* El cinema com a **mitjà de comunicació** genera missatges en format audiovisual i és font de coneixement.

* El cinema, com a **eina documental**, permet deixar testimoni de l'existència humana i del món.

2.2. Els gèneres cinematogràfics

Els gèneres cinematogràfics són cada una de les diferents categories o classes en què podem classificar les pel·lícules. Els diferents gèneres cinematogràfics es defineixen a partir de trets comuns relacionats amb la forma i el contingut de les pel·lícules, com ara l'ambientació, el lloc on s'ubica l'acció, el tema explicat, la tipologia de personatges, la classe d'emocions que generen en l'espectador, el tipus de relació que s'estableix amb la realitat, etc. Els gèneres també serveixen per classificar altres obres artístiques, ja siguin literàries, teatrals, musicals, etc.

Hi ha molts gèneres cinematogràfics i sovint no és fàcil determinar a quin gènere específicament pertany una pel·lícula, ja que aquesta pot tenir característiques atribuïbles a gèneres diferents. Alguns dels gèneres cinematogràfics més coneguts són la **comèdia** i la **tragèdia**, originaris de la cultura clàssica, però també d'altres

com ara el **cinema de terror**, el d'**aventures**, el **fantàstic**, l'**històric**, el de ciència-ficció o el d'**animació** per citar-ne alguns dels més comuns.

2.3. El cinema d'animació

Prèviament hem definit el cinema com la projecció successiva i de forma ràpida de fotogrames, de manera que aquests són percebuts com a imatge en moviment. El cinema es realitza generalment a partir de la filmació de la realitat, de persones, coses i llocs que existeixen. El cinema d'animació, no obstant, no es fa a partir de l'enregistrament de la realitat, sinó d'imatges de personatges, coses, llocs i accions imaginats, i creats mitjançant processos i tècniques diversos, com ara el dibuix, el modelatge, la pintura o el disseny per ordinador entre d'altres.

Existeixen diferents formes d'animació, en funció d'aspectes com el tipus de tècnica que s'hi utilitza, la creativitat dels qui la desenvolupen i la tipologia d'elements o personatges que hi apareixen.

En termes generals podem parlar de **dos grans tipus de cinema d'animació**: el **tradicional**, en el qual cada un dels fotogrames es desenvolupa manualment o de manera mecànica, i el desenvolupat **per ordinador**, en el qual s'usen gràfics vectorials i models tridimensionals que permeten automatitzar l'animació, o si més no gran part d'aquesta.

En funció dels paràmetres indicats anteriorment, podem distingir molts altres tipus d'animació, els quals s'inclourien o bé en la categoria d'animació tradicional o bé en la d'animació per ordinador.

En els **dibuixos animats** cada fotograma és dibuixat i posteriorment filmat. L'aparició del paper d'acetat i de l'animació per cel·les permeten agilitzar aquest procés, ja que possibiliten copiar alguns dels dibuixos o part d'aquests, i no haver de fer-los cada cop des de l'inici. Les tècniques d'animació per ordinador també permeten realitzar dibuixos animats d'una manera més senzilla que mitjançant les tècniques tradicionals.

Una altra tècnica molt popular és la del **stop motion**, que es basa en la filmació d'elements reals (ninots, objectes, personatges modelats amb plastilina, etc.) però reproduïx moviments i accions imaginats, que són simulats mitjançant la utilització de la pausa en la filmació, fet que permet enregistrar només una part de les accions, donant lloc a una seqüència de moviments que no es correspon amb l'efectuada.

L'**animació en 3D**, realitzada també per ordinador, simula les tres dimensions. Mitjançant un procés anomenat renderització, l'ordinador interpreta una escena tridimensional i la plasma en una imatge en dues dimensions.

3. La pel·lícula *El nen i el món*

3.1. Fitxa tècnica i sinopsi

Títol: *El nen i el món* (Títol original: O Menino e o Mundo)

Direcció: Alê Abreu

Guió: Alê Abreu

Durada: 85"

Any: 2014

Productora: Filme de papel

Països: Brasil

Tècnica: diferents tècniques d'animació (2D, 3D, animació amb retalls, etc.) i ús d'imatges documentals

Un nen petit que viu a un poblet de Brasil amb la seva mare i el seu pare es queda profundament trist quan aquest ha de marxar a la ciutat a treballar. Durant la seva absència, el nen recorda constantment el seu progenitor, se l'imagina a tot arreu, i escolta amb nostàlgia una nota musical que té amagada sota terra, i que pertany a la cançó que el seu pare tocava amb la flauta. Un dia el nen emprèn un llarg viatge a la recerca del seu pare que el portarà a viure un munt d'aventures i a descobrir llocs, persones i realitats que fins aleshores havien estat desconegudes per a ell, i que no sempre li agradaran.

El nen i el món és una pel·lícula bella i poètica que a través del periple d'un nen ens parla de fer-se gran, del que suposa deixar la placidesa de la llar i l'entorn familiar per enfrontar-se a un món complex. És també una pel·lícula crítica amb alguns aspectes de la realitat contemporània, com l'excessiva industrialització, la desforestació dels boscos, el consumisme exacerbant, la vida anònima i impersonal de les grans cosmòpolis i la precarietat de la vida de moltes persones, entre moltes d'altres qüestions.

3.2. Els personatges

El protagonista indiscutible del film és el NEN. Ell és el personatge que protagonitza el viatge i és des del seu punt de vista que es construeix la narració. A través de la seva mirada percebem allò que passa i a través dels seus pensaments entenem el món representat a la pel·lícula. És un nen tímid, sensible, molt afectuós i valent.

A la pel·lícula hi ha altres personatges secundaris que també són importants. El PARE del nen, que tot i no aparèixer molt en el film hi està sempre present a través del record de l'infant, i és la raó per la qual el petit inicia el seu viatge. La MARE,

que es queda a casa amb el nen i és el seu altre referent durant la seva infància, i també el GOS que acompanyarà el protagonista en alguns moments.

A banda d'aquests, al film apareixen moltíssims personatges, la majoria dels quals formen part d'una multitud de gent anònima, i no arriben a tenir un paper molt destacat. Sí que n'hi ha alguns, però que tenen més pes i que destaquen entre la multitud, sigui per raons positives o negatives. Trobem per exemple el RECOL·LECTOR amb qui el nen passa temps a l'inici del seu viatge; el SHÈRIF, que atemoreix els treballadors i fa fora aquells més dèbils que ja no poden treballar tant; els HOMES DE NEGRE, de mida gairebé gegantina, que sense cap mirament deixen sense feina a moltes persones, i el noi TEIXIDOR, a qui fan fora de la feina i amb qui el nen conviurà un bon temps.

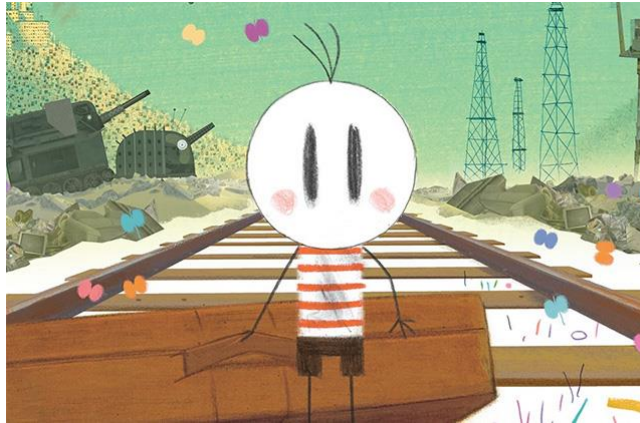
3.3. Aspectes tècnics i de realització

El nen i el món és principalment una pel·lícula de dibuixos animats. Les tècniques d'animació són però diverses: principalment hi ha animació de dibuixos feta amb ordinador amb tècniques de 2D, però també n'hi ha de feta en 3D, així com animació amb retalls de paper, entre d'altres. Al final del film hi ha una seqüència llarga en la qual s'introdueixen imatges que no són dibuixos animats sinó fragments provinents de documentals, de reportatges televisius, de telediaris, etcètera.

Els dibuixos que serveixen com a base del film estan realitzats amb llapis de colors i amb pintura. En alguns, el traç del llapis i la línia es fan molt evidents, mentre que en altres impera la superfície de color. El director del film volia narrar la història des del punt de vista de l'infant, per això ha triat un tipus de representació que recorda les il·lustracions dels contes i també els dibuixos dels nens petits.

Pel que fa el disseny dels personatges humans, l'estil és molt esquemàtic i minimalista, però molt expressiu al mateix temps, i també recorda molt la manera com els nens petits dibuixen les persones. Els personatges principals són figures dibuixades amb pocs traços, de cos esvelt i extremitats llargues i molt fines, i amb unes cares que tenen els trets facials mínims (ulls grans, boca, nas i poc més). El personatge del nen destaca perquè té un cap particularment gran, desproporcionat respecte a la resta del cos, i un rostre sense nas i amb uns ulls immensos molt vius. Aquesta caracterització és una manera de subratllar l'experiència del nen com a observador del món, com a algú que veu coses per primer cop, que aprèn i creix a partir d'allò que va veient en el seu viatge.

Pel que fa l'escala cromàtica, la pel·lícula té moltes seqüències en què es fa ús d'una gran varietat de colors vius i intensos, i d'altres en què abunden les tonalitats grises, marrons i fosques, o en què fins i tot impera el blanc i el negre. Es tracta d'un ús del color de caràcter simbòlic, en el qual els tons vius estan normalment associats a llocs i realitats que en el film tenen una càrrega positiva (la casa familiar, la selva amazònica, el camp, el grup de músics nòmades, etc.), entre que les tonalitats fosques es relacionen amb aspectes, indrets i personatges respecte als quals el film és més crític: les fàbriques i indústries, la pol·lució, els capatassos, etcètera).

Hi ha fotogrames i seqüències on el fons és pràcticament blanc o neutre i allò que destaca són les figures dels personatges, i alguns altres elements dibuixats (per exemple la casa del nen, el forat a terra, el tren que passa, etc.) i n'hi ha d'altres, en canvi, on el fons és un paisatge natural o artificial ric en elements i ple de detalls, i en el qual els personatges s'integren com un element més del conjunt. El director del film és també dibuixant i pintor, i això es fa palès en la pel·lícula, moltes escenes de la qual tenen un important caràcter pictòric. N'hi ha d'altres, sobretot les seqüències que representen la ciutat i el món fabril i industrialitzat, que presenten un llenguatge proper al d'alguns còmics i novel·les gràfiques contemporanis.

Un aspecte molt important del film és la banda sonora, en la qual es recull la tradició musical popular brasilera, en què conflueixen la música d'arrel europea, l'africana i les músiques tradicionals dels pobles indígenes brasilers. La banda sonora es complementa amb un conjunt ric i variat de sons i sorolls que esdevenen representatius dels paisatges i els llocs que el film ens presenta: el camp, la selva, el món de les fàbriques, les grans ciutats, etc. A la pel·lícula també hi ha alguns moments de diàleg entre personatges, però el que es diu no s'entén, ja que es tracta d'una llengua inventada.

Per explicar la història, la pel·lícula posa èmfasi en les sensacions, els sentiments i els efectes estètics que les imatges produeixen en l'espectador, més que no pas en la linealitat de la història i els esdeveniments.

3.4. Elements temàtics i punts de reflexió

Un doble viatge

El nen marxa de casa seva amb la intenció de cercar el seu pare, i tot i que no aconsegueix trobar-lo, en la seva cerca recorrerà molts llocs del seu país que desconeixia, i entrarà en contacte amb realitats i amb persones que fins aleshores li eren desconegudes. El seu viatge pel país es correspon també amb un viatge interior, ja que totes aquestes noves vivències fan que el nen visqui també una transformació, que prengui consciència de molts aspectes durs de la realitat que l'envolta, i que aprengui a enfrontar-se sol al món.

Hi ha una escena que és força representativa d'aquest procés de maduració del nen: durant bona part del film, l'infant és transportat sempre per algun vehicle o per alguna persona -pel senyor dins el carretó, pel noi dalt de la bici, pel vaixell al mar, per l'autobús a través de la ciutat, etc.-, però cap al final del film, hi ha un moment en què el noi li cedeix al nen la bicicleta perquè la condueixi ell sol. Aquest moment representa l'assumpció de la responsabilitat sobre el propi camí, sobre la pròpia vida.

Plantejament clàssic / desenvolupament poc convencional

La situació que es produeix a l'inici del film i que dona lloc al desenvolupament del viatge és força clàssica: un infant abandona la seva llar per anar a la recerca d'un familiar, concretament el seu pare. En moltes altres narracions, tant de contes com de sèries televisives o pel·lícules trobem plantejaments similars (la sèrie televisiva *Marco*, el film de dibuixos animats *Buscando a Nemo*, el conte clàssic americà *Are you my mother?*, o la història d'*El Patufet*). En totes aquestes narracions l'infant realitza un procés d'aprenentatge que normalment culmina en un final feliç amb el retrobament del familiar perdut. A la pel·lícula *El nen i el món*, no obstant, la narració no evoluciona segons aquests estàndards, ja que el nen no troba el seu pare i el final no és optimista i feliç.

Desdoblament del personatge principal

En el seu periple, el nen protagonista coneix molts personatges, però n'hi ha dos amb els qui té una relació més estreta: un home gran que és agricultor i que el transportarà en el seu carretó, i un noi jove que fa de teixidor en una fàbrica, amb qui el nen conviurà a la ciutat. Simbòlicament, aquests dos personatges representen el nen protagonista en moments futurs de la seva vida, de jove i de gran. El que passa a aquests personatges, els quals perden tots dos la feina i han de malviure, anticipa allò que viurà el nen de gran.

Oposició entre el món natural i el món artificial

En el seu viatge, el nen transita des del camp a la ciutat, passant abans per boscos frondosos exuberants plens de plantes, arbres i animals. El seu viatge posa en contrast aquest món natural tan acolorit i bell, amb el món artificial de la gran metròpolis, que és gris, fosc i estressant, atapeït de persones, vehicles, cables, llums i cartells publicitaris.

Crítica al món contemporani

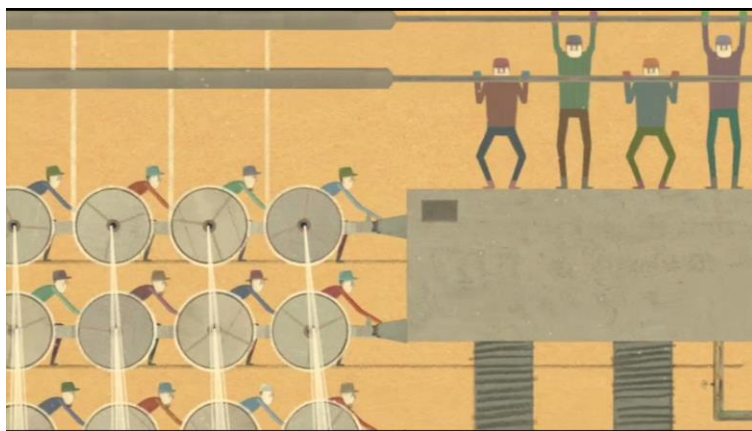
La pel·lícula és crítica amb algunes realitats del món contemporani, com ara la pol·lució i la contaminació que hi ha a les ciutats, la quantitat de gent que s'hi acumula i que hi viu en cases petites amuntegades les unes a les altres, el soroll estressant que hi ha i la quantitat de vehicles que s'hi concentren. El film també fa una crítica a la industrialització, al capitalisme i al consumisme: la gent que treballa a la indústria realitza moviments repetitius i mecànics i sembla infeliç, els capatassos de les fàbriques acomiaden a aquells que són més febles i que no tenen tanta capacitat de treball, a les ciutats els cartells publicitaris i els anuncis de la televisió mostren samarretes, pintallavis, sabates i altres objectes de consum per fer que la gent compri aquestes coses encara que no les necessiti. També hi ha una

crítica a la desforestació dels boscos i a l'explotació de la naturalesa, així com als exèrcits, a la guerra i a la violència.

Aquest component crític està present al llarg de tota la pel·lícula però cap al final apareix de manera més explícita a través d'una sèrie d'imatges documentals que fan referència a totes aquestes qüestions. Per contra, el film sembla reconèixer el valor de la vida al camp, més tranquil·la i pausada, més respectuosa amb les persones i amb la naturalesa.

La indústria del cotó

A través del film podem observar el procés de transformació del cotó des de les plantes del camp fins als articles de roba. El cotó és recol·lectat, amuntegat, filat, teixit, tenyit i després tallat i cosit per a confeccionar samarretes, pantalons, vestits, etcètera.

Substitució de l'home per la màquina

El film evidencia com de manera progressiva els homes van essent reemplaçats per les màquines: al camp i a les fàbriques, on la força de treball humana és substituïda per maquinària més potent i eficaç, però també a les ciutats, en les quals cada cop hi ha més pantalles i menys espais de trobada entre gent.

Concepte de multitud

A l'inici de la pel·lícula el nen viu amb els seus pares en una caseta rodejada de camps, i no té a prop altra gent. En canvi, a mesura que comença a viatjar i a apropar-se al món de les fàbriques i la ciutat, es veurà sovint rodejat de gran quantitat de gent. Apareix la idea de multitud, d'una gran massa anònima de persones, i s'accentua la confrontació entre l'individu (en aquest cas el nen petit) i el grup, davant del qual l'infant es trobarà a vegades una mica desvalgut.

Idea de resistència i d'esperança

La pel·lícula és força crítica amb el món contemporani, i no es mostra massa optimista respecte la seva possible evolució. El futur que ens anticipa a través dels personatges que simbòlicament representen el nen d'adult és força trist: ell, com a jove, perdrà la feina, i quan sigui ancià també estarà a l'atur i malviurà.

No obstant això, hi ha una imatge que apareix diferents cops a la pel·lícula i que conté un missatge d'esperança: el gran grup de persones disfressades amb vestits de coloraines que toquen música i que semblen celebrar una mena de festa de carnestoltes. En un món cada cop més gris i trist, aquests músics dansaires són una imatge d'esperança i d'optimisme, un recordatori del valor de l'harmonia entre les persones, de la importància de l'art i la creativitat, i de tot el que tenen de positiu la celebració i la festa. La imatge també és una referència a la tradició cultural del carnestoltes, que és un tret molt rellevant de la identitat del Brasil, el país del director del film. Aquesta imatge ens convida a pensar en l'esperit festiu i alegre brasiler com un valor que cal defensar davant l'empobriment i la devaluació de la vida i les relacions humanes.

Retrobament des del record

En el seu viatge, el nen no retroba el seu pare. Quan es fa gran i torna a la seva llar, però, desenterra la nota musical, i aleshores la cançó que el seu pare tocava i la veu de la seva mare tornen a emergir. En aquest moment es produeix el retrobament amb els seus familiars que no ha pogut tenir lloc en vida. En el llegat que els nostres avantpassats ens deixen, en els records d'allò compartit, és on podem retrobar-nos amb ells.

4. Proposta d'activitats

Activitat # 0: Activitat dirigida a entendre les funcions d'una Filmoteca

Una filmoteca és un espai on es projecten pel·lícules i, a més, es fan altres activitats relacionades amb el cinema, com ara conferències, presentacions de llibres, exposicions i activitats escolars. A la Filmoteca també hi ha un gran arxiu de pel·lícules i de llibres i objectes relacionats amb la història del cinema. Podríem dir, doncs, que una Filmoteca és, en part, un cinema i una biblioteca a la vegada, i alhora és diferent de tots dos.

Repasseu els conceptes llistats a la columna de l'esquerra i comenteu amb els nens quins són aplicables a un cinema, a una biblioteca i/o a una filmoteca. Podeu reproduir aquesta taula a la pissarra i indicar aquestes correspondències mitjançant creuetes.

	CINEMA	BIBLIOTECA	FILMOTECA
S'hi projecten pel·lícules noves a la cartellera (estrenes)			
S'hi projecten pel·lícules de totes les èpoques del cinema			
Hi ha llibres de cinema			
Hi ha llibres que no estan relacionats amb el cinema			
S'hi fan activitats per a les escoles			
S'hi pot menjar i beure			
S'hi fan conferències i activitats			
S'hi fan exposicions			
S'hi poden comprar crispetes			

ACTIVITATS PER AL CICLE MITJÀ

Activitat # 1 – La naturalesa i la ciutat

A la pel·lícula el nen viatja des d'un entorn natural fins a la gran ciutat, dos entorns molt diferents. Quines coses hi ha als camps i als boscos que no hi són a la ciutat? I quines coses hi ha a la ciutat que no es troben pas al camp? Llisteu-les i després feu un dibuix del camp i un de la ciutat.

Naturesa

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Ciutat

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

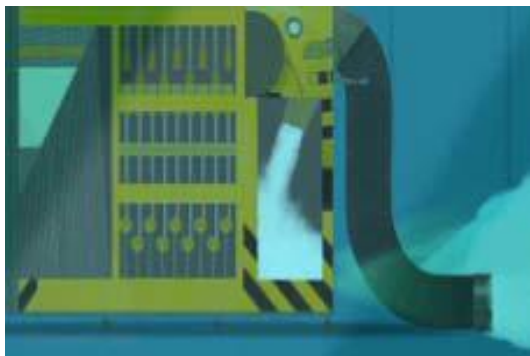
Naturesa

Ciutat

--	--

Activitat # 2 – Els animals-màquina

Al llarg del seu viatge, el nen anirà trobant estranys vehicles i màquines que recorden certs animals. Sabríeu identificar-los?

ACTIVITATS PER AL CICLE SUPERIOR

Activitat # 1 – Reescriure els diàlegs i posar veu a una escena

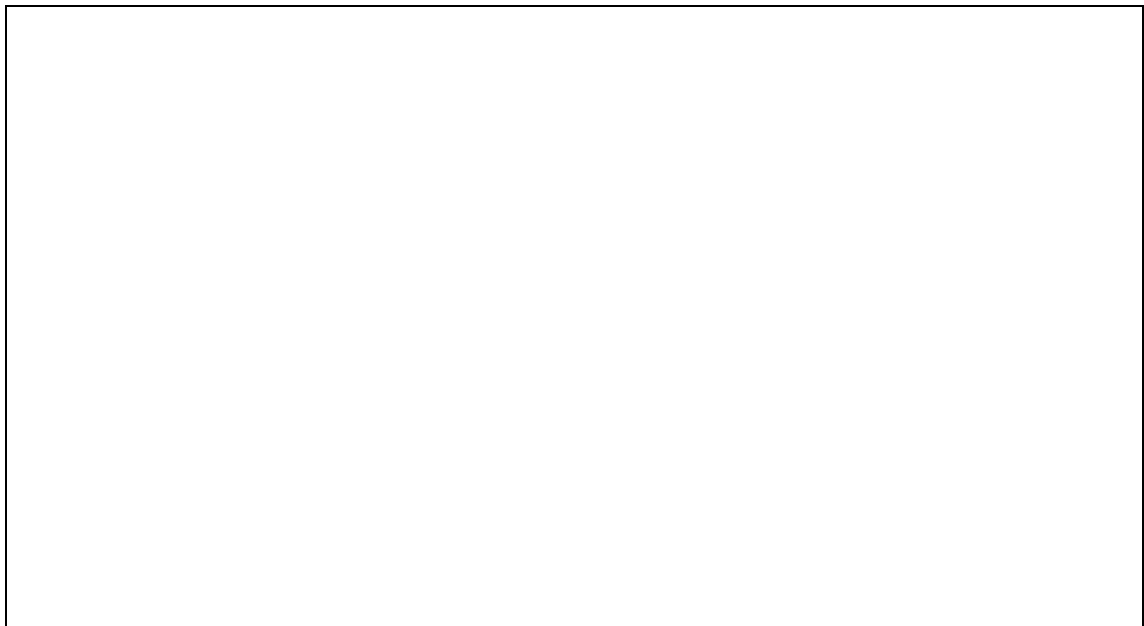
En aquest film hi ha molt pocs diàlegs, i els que hi ha són en una llengua inventada, no volen dir res. Tot i així, pel to de veu i la situació imaginem què és el que poden estar dient els personatges. Mireu aquesta escena i escriviu el diàleg dels personatges.

Els dibuixos animats no tenen veu pròpia, cal que uns actors reals els la posin. Amb altres companys de classe, apreneu-vos el diàleg que heu escrit, cada un la seva part i després interpreteu-lo. Si voleu, també podeu enregistrar-lo amb una gravadora per després escoltar-lo.

Activitat # 2 – Ciutats verticals / ciutats horitzontals

A la pel·lícula, la ciutat a la qual arriba el nen és molt vertical, sembla estar construïda en direcció cap al cel, com si fos una muntanya. La ciutat de Barcelona, en canvi, és força horitzontal. Imagineu un model de ciutat diferent, que no fos ni horitzontal ni vertical. Quina disposició podrien tenir els carrers, els edificis i les places? Com hi circularien les persones? Dibuixeu aquesta ciutat imaginada.

CONTACTE

Si voleu aprofundir més en aquest o altres aspectes del cinema, els docents disposen d'accés gratuït a la Biblioteca del cinema de la Filmoteca amb tot tipus de recursos i bibliografia sobre cinema i cultura audiovisual.

Filmoteca de Catalunya

Filmoteca per a les escoles

filmoteca.escoles@gencat.cat

T 935 565 195/98

<http://blocs.gencat.cat/filmotecaescoles>

<http://www.filmoteca.cat/web/serveis-educatius/filmoteca-per-a-les-escoles>

La guia didàctica i la coordinació de la sessió han estat dissenyats amb el suport de:

MODIband

Barcelona

Tel: (+34) 93 302 35 53

modiband@modiband.com

www.modiband.com

--- The end ---